

Plafó de Sant Isidre

Sant Just Desvern

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Can Vilar de la Muntanya.
Emplaçament Sobre la porta d'entrada de la masia.

Coordenades:

Latitud: 41.398014650038
Longitud: 2.0843436170471
UTM Est (X): 423456
UTM Nord (Y): 4583346

Classificació

Número de fitxa 08221 - 359
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani Popular
Segle Segona meitat XX
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Número inventari Inventari de materials d'interès històric local de Sant Just Desvern.
Generalitat i altres inventaris Centre d'Estudis Santjustencs-Arxiu Històric Municipal (nº 0329)
Accés Restringit
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: 000500400DF28C0001HB

Fitxes associades:

[Can Vilar de la Muntanya - Mas Moragues - Mas Gombau](#)

Autoria de la fitxa David Torres Rodríguez - Kuanum

Descripció

Plafó ceràmic rectangular, de disposició vertical, format per dotze rajoles quadrangulars policromes vidrades. La composició pictòrica presenta a Sant Isidre dret, il·luminat des del cel, amb aurèola i gest d'oració. Va vestit de llaurador amb robes del segle XVII, iconografia habitual en la seva representació perquè correspon al moment en el qual va ser canonitzat.

El sant està dins d'una escenografia rural clavant la seva vara a terra i fent brollar aigua, el miracle més conegut de Sant Isidre que va obtenir aigua pels conreus en un moment de sequera. A la dreta, un parell de bous arrosseguen una arada conduïda per un àngel. A la part inferior del plafó figura la inscripció "SAN ISIDRO".

El plafó presenta una sanefa de tanca perimetral de rajoles rectangulars motlurades vidrades de color ataronjat.

Observacions:

Segons informació proporcionada per Teresa Sala, l'any 2010, el plafó es va instal·lar després de la Guerra Civil espanyola.

Història

La popularització dels plafons ceràmics de temàtica religiosa, també anomenats quadres de sants, experimentà durant la segona meitat del segle XVIII i al llarg del segle XIX el moment de màxima esplendor, decorant les parets de masies, places i carrers.

El costum de posar aquestes composicions ceràmiques a sobre de les portes d'entrada de les cases o a les parets interiors, responia a la necessitat dels propietaris per protegir la llar familiar sota l'advocació d'un sant o una santa de la seva devoció. En altres ocasions, l'elecció de la figura estava relacionada amb el nom del propietari o amb el patró de la població.

Bibliografia

CERDÀ MELLADO, Josep Antoni (2022). *La rajola catalana*. Brau Edicions. Figueres.

